

## WYROK Z DNIA 8 PAŹDZIERNIKA 2004 R.

SNO 41/04

*Przewodniczący: sędzia SN Stanisław Kosmal (sprawozdawca).*

*Sędziowie SN: Marian Kocon, Zbigniew Myszka.*

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w Warszawie na rozprawie z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 8 października 2004 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem obrońcy sędziego Sądu Okręgowego od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 12 maja 2004 r., sygn. akt (...)

z m i e n i ł zaskarżony w y r o k w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary przypisanego sędziemu Sądu Rejonowego przewinienia dyscyplinarnego przyjmuje art. 109 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) i na tej podstawie wymierzył jej karę dyscyplinarną przeniesienia na inne miejsce służbowe.

### U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 12 maja 2004 r., po rozpoznaniu sprawy sędziego Sądu Rejonowego obwinionej o to, że: „dokonała usunięcia z akt sprawy sygn. V RC 1202/00 Sądu Rejonowego wydanego przez skład sędziów, któremu przewodniczyła w dniu 8 marca 2001 r., wyroku uwzględniającego powództwo w sprawie wniesionej przez Magdalenę S. przeciwko Jackowi i Weronice S. o zaprzeczenie ojcostwa i wydanie w dniu 10 maja 2001 r. w tejże sprawie drugiego wyroku oddalającego powództwo” – tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 107 § 1 Prawa o u.s.p., uznał

sędziego Sądu Rejonowego za winną popełnienia opisanego wyżej przewinienia i orzekł za to karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu.

W odwołaniu od powyższego wyroku obrońca obwinionej zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na wadliwej ocenie materiału dowodowego, jego wartości i znaczenia przesłanek, które legły u podstaw bezzasadnego przyjęcia, iż obwiniona sędzia uczestniczyła w dokonaniu zmian zapisów w repertoriach” oraz „rażącą niewspółmierność kary wynikającą z nieuwzględnienia w odpowiednich proporcjach wszystkich ujawnionych w toku rozprawy okoliczności mających wpływ na jej wymiar, w tym istotnych okoliczności łagodzących”.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie łagodniejszej kary dyscyplinarnej.

Po wysłuchaniu obwinionej i jej obrońcy, którzy poparli odwołanie oraz po wysłuchaniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, który pozostawił wniosek odwołania do uznania sądu, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Podniesiony przez obrońcę obwinionej zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie jest trafny.

Wbrew bowiem temu co twierdzi skarżący Sąd pierwszej instancji dokonał wnikliwej i całościowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i na podstawie tej oceny wyprowadził trafne wnioski w przedmiocie ustaleń faktycznych. W szczególności brak jest podstaw, aby kwestionować ustalenia Sądu odnoszące się do zachowania obwinionej przy dokonaniu zmian zapisu w repertorium „C” Sądu Rejonowego.

Sąd pierwszej instancji słusznie stwierdził w swoim wyroku, iż nie ustalono aby obwiniona dokonała zmian w repertorium „C”, ale zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadniał przyjęcie, iż bez wcześniejszych działań

obwinionej dokonanie tych zmian przez pracownice sekretariatu nie byłoby możliwe.

Stwierdzić przy tym trzeba, że skarżący w swoim odwołaniu nie uzasadnia przekonywająco w czym upatruje dowolność ustaleń Sądu pierwszej instancji w tym zakresie.

Słuszny jest natomiast zarzut wymierzenia obwinionej rażąco surowej kary dyscyplinarnej.

Nie negując tego, iż obwinionej przypisano przewinienie służbowe zawierające znamiona przestępstwa, co musi być oceniane jako czyn charakteryzujący się dużym ładunkiem społecznej szkodliwości, stwierdzić jednocześnie trzeba, że w odniesieniu do obwinionego sędziego jest to jedyna istotna okoliczność obciążająca, mająca wpływ na wymiar kary.

W związku z tym należało rozważyć, czy wspomniana wyżej okoliczność była na tyle istotna, iż przemawiała za wymierzeniem obwinionej najsurowszej kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu.

Zauważyć przy tym należy, że prawomocne orzeczenie kary dyscyplinarnej złożenia z urzędu pociąga za sobą, z mocy prawa, utratę urzędu i stanowiska sędziego, a skutkiem dodatkowym tej kary jest niemożność ponownego powołania ukaranego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziowskim.

W związku z powyższym zastanowienia wymaga, czy popełniony przez obwinioną czyn był tego rodzaju, że zdyskwalifikował ją jako sędziego po wsze czasy.

Oceniając zachowanie obwinionej, zdaniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, nie należy zapominać o występujących w sprawie innych okolicznościach mających wpływ na wymiar kary.

Jedną z takich okoliczności przemawiających na korzyść obwinionej, a niedostrzeżoną przez Sąd pierwszej instancji, są motywy którymi kierowała się sędzia Sądu Rejonowego dokonując zamiany wyroków w sprawie z powództwa Magdaleny S.

Bezspornie ustalono, że motyw ten sprowadzał się do usunięcia stanu niezgodnego z prawem i sporządzenia orzeczenia prawidłowego. Obwiniona kierowała się więc w swoim postępowaniu źle pojętym interesem dbałości o dobre imię sędziego.

Podnieść także trzeba, że wysoce naganny czyn obwinionej nie spowodował istotnej szkody dla występujących w sprawie stron.

Wydany powtórnie przez obwinioną wyrok znajdował bowiem uzasadnienie w prawie.

Nie bez znaczenia dla wymierzonej obwinionej kary jest także jej dotychczasowa działalność sędziowska. Z będących w dyspozycji Sądu akt osobowych obwinionej wynika bezspornie, że w swojej dziesięcioletniej służbie sędziowskiej oceniana była jako zdyscyplinowany, sumienny i obowiązkowy pracownik.

W związku z wyżej przytoczonymi istotnymi okolicznościami, przemawiającymi na korzyść obwinionej, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uznał, że karą adekwatną do czynu przypisanego sędziemu Sądu Rejonowego będzie dyscyplinarna kara przeniesienia na inne miejsce służbowe, która jest także karą surową i powinna być orzekana za ciężkie przewinienia dyscyplinarne (vide – T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, Komentarz do Prawa o ustroju sądów powszechnych – Warszawa 2002, str. 303).

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.